

[Boeck-Hansen.]

løb og følger, så skal man bekæmpe dem med alle til rådighed stående midler, så skal man gøre, hvad man på nogen måde formår for at afværge sådanne sygdomme. Og jeg vil sige, at man skal passe på, at der ikke bliver flere, end man egentlig havde tænkt sig. Man kan godt frygte, at der bliver flere erhvervs-sygdomme, end der egentlig er. Der har ind-sneget sig en så giftig agitation nogle steder, at denne gift også meget godt kunne med-føre erhvervs-sygdomme — så jeg tror, man skal være lidt forsigtig her.

Hvad angår tilsynet, er det godt, at det skal have navneforandring, de gamle navne var lidt misvisende og jeg synes, det er helt opmuntrende for tilsynet, at det får et andet navn. Men det ikke også ville virke opmun-trende indenfor tilsynet, hvis man gik over til andre advancementsforhold end dem, man har haft gennem mange år, idet man aldrig har kunnet finde en embedsmand indenfor tilsynet, der var tilstrækkelig dygtig til at blive direktør, og derfor har måttet søge ham andetsteds. Det er ikke altid man har været så heldig som nu sidste gang — det synes jeg i hvert fald. Men i alt fald er der forekommet den stadig tilbagevendende fejl, at direktøren ikke har kunnet udpege sin efterfølger i sin egen stab af embeds-mænd. Jeg mener, det er meget kedeligt, for det dæmper altid arbejdslysten indenfor en sådan stab, og det skulle jo nødigt være til-fældet.

Og så vil vi gerne spørge den højtærede minister: Hvad vil hele denne historie koste? Det er naturligvis svært at sige — det vil jeg give ministeren ret i — men sådan om-trent. Hvor stor skal den etat være? Det kommer jo meget an på, hvor meget man kræver af den. Hvis den skal passe på, at der ikke er nogen, som i sit private værksted arbejder om natten, og det skal gøres effektivt, bliver det en stor etat, en meget stor etat. Jeg synes, det ville være rart at få at vide, hvor meget denne etat vil komme til at koste.

Endelig stilles der forslag om en arbejder-beskyttelsesfond, og det synes jeg er godt. Jeg synes, det er fortrinligt, at man vil op-rette en sådan fond, for at spørgsmålet kan blive studeret, og der kan blive oplyst så meget om denne sag som muligt. Men når der så står i § 8, at ulykkesforsikringen, og det vil jo i virkeligheden sige arbejdsgiverne, skal betale 4 pro mille af ulykkesforsikrings-præmien til denne fond, vil jeg gerne spørge, hvad det er for en præmie. I sin tid var præmien mindre, end den er nu, og før denne lovgivning træder i kraft, bliver præmien betydeligt større, end den er nu, så jeg vil

gerne spørge den højtærede minister: Hvad er det for en præmie, der er tale om? Når præmiens størrelse varierer så stærkt, er der vel grund til at spørge derom.

Jeg skal slutte med at sige, at vi principielt går ind for dette lovforslag, men der er meget, vi synes skal rettes; der er meget, som bør fjernes — der er måske også noget, som skulle puttes ind. Men vi går ind til arbejdet — og det bliver jo et stort arbejde — med godt mod og en god vilje. Der kan komme noget godt ud af det — det kan der jo også af en grim ælling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Formålet med det lovforslag, vi her har til behandling, er, som det er blevet sagt af den socialdemokra-tiske ordfører, forebyggelse.

Vi er vel alle enige om, at forebyggelse er bedre end helbredelse. Vi har herhjemme en ulykkesforsikringslov, som tvinger til at for-sikre alle, der er i tjeneste hos andre, mod ulykker. Det afbøder virkningen af ulyk-kerne. Vi har ikke på samme måde en gene-rel lov, som forebygger ulykker. Formålet med dette lovforslag er at forebygge hel-bredsskader og legemsskader, der kan ind-træde som følge af arbejdet.

En sådan arbejderbeskyttelseslovgivning blev indledet i forrige århundrede som en følge af industrialiseringen, som en følge af den tekniske udvikling og de sociale mod-sætninger, som opstod. Der blev også den-gang fra forskellig side udtalt ængstelse for, at en sådan lovgivning skulle virke produktionshemmende. Det har glædet mig i dag at høre, at venstres ordfører understregede, at en virkelig arbejderbeskyttelse var en produktionsfremmende foranstaltning. Jeg mener da også, man kan fastslå, at udvik-lingen i produktionen i de sidste 100 år, i den tid, hvor der har været tale om en sådan ar-bejderbeskyttelseslovgivning, heldigvis har været stærkt fremskridende. Ideen i ar-bejderbeskyttelseslovgivningen er jo den, at samfundet ønsker at værne den enkelte arbejders arbejdsevne. Samfundet ønsker det udfra økonomiske hensyn for at spare andre udgifter, fordi samfundet må være interesseret i, ikke at det enkelte individs arbejdsevne er høj i et kort tidsrum, men er høj i det lange løb, og endvidere, fordi det enkelte menneskes velbefindende under ar-bejdet er en samfundsinteresse, som ikke mindst et demokratisk samfund må aner-kende som en værdi i sig selv.

Man kunne nu spørge: Ja, men kan vi da ikke overlade alt dette til organisationerne, når vi har stærke organisationer? Jeg vil ind-rømme, at jeg synes, det er et spørgsmål,